

[Helge Madsen.]

af den fremgår det, at et beløb på 6 mill. kr. foreslås fordelt således, at de 4 mill. kr. bliver uddelt som stipendier og de 2 mill. kr. som lån. Det ville være at foretrække, at lån blev det normale, således at de unge selv betalte for deres uddannelse i stedet for, at den ungdom, som ikke får nogen uddannelse, skal være med til gennem sine skatter at betale uddannelsen for den bedre udrustede del af ungdommen. Jeg vil også mene, at erhvervslivets interesse i at få kvalificeret arbejdskraft kunne resultere i, burde resultere i ordninger, hvorigennem erhvervslivet var med til at betale den mere specialiserede uddannelse, som der kan blive tale om.

Grundskyldsafsnittet i statsministerens tale er blevet gransket med iver både af venstre og konservative; de er bekymrede for, at vi ikke skulle være tilfredse med det. De kan dog overlade den bekymring til os. Vi er godt tilfredse med dette afsnit, og vi vil naturligvis medvirke til snarest muligt også at nå frem til fuld grundskyld; men vi er stærkt interesseret i, at den grundstigningsskyld, som først kommer, bliver effektiv, og at den ikke skal betales af køberen, men at det bliver ordnet således, at stigningen inddrages af samfundet. Det er også et led i hædningsprocessen af vort erhvervsliv at skaffe billig jord. Derved øges vor konkurrenceevne, og lavere skatter kan nås ad denne vej.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var ikke imod grundstigningsskylden, men han slog kors for sig, da han talte om grundskyld. Jeg forstår ikke rigtigt denne forskrækkelse. Han ved lige så godt som jeg, at hans egne partifæller i 1919 var med til at vedtage loven om jordrentebud, og det, der nu er tale om, er, at denne brugsform, jordrentebud, fremover skal blive det almindelige. Det er det, grundskyldskommissionens lovforslag går ud på, og når det ærede medlems store forgængere kunne være med til grundskyldslovgivningen i 1919, behøver han ikke at være så bange for det i dag, som det lader til at han er.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller ville ikke engang give os grundstigningsskyld. Det er ikke nye toner fra konservativ side, at de samfundsskabte værdier skal indkasseres af de private ejere, men det mener

vi ikke. Der kan ikke blive tale om forhandling på dette område; her står to opfattelser imod hinanden.

Ved gennemførelsen af grundskyldsreformerne åbner sig også muligheder for fremskaffelse af den kapital, som er så nødvendig ved udbygningen af vort erhvervsliv. Jeg var forleden til et møde i Ingeniørforeningen, hvor man talte om de europæiske fællesmarkedsplaner — det var netop kun de seks, man talte om dér, og det var der nogle, som var utilfredse med. Ved den lejlighed fremhævede en taler, at det, det gjaldt om, var at fremskaffe risikovillig kapital. Nu vil jeg nok tro, at risikovillig er et lidt blidt udtryk i forbindelse med kapital; skulle den karakteriseres, burde den vist snarere karakteriseres med udtrykket rentelysten kapital. Men når kapitalen ikke længere kan hente jordrenten, fordi denne inddrages af samfundet ved grundskylden, må kapitalen søge andre rentemuligheder, og det vil sige, at den kommer ud i produktionen, hvor der netop er hårdt brug for den. Også af den grund er grundskyldsreformerne noget, der haster.

I anledning af den højtærede statsministers bemærkning om ændringer i restaurationsafgiften vil jeg gøre opmærksom på den henvendelse, der er kommet fra restauratørforeningerne, for jeg synes, argumenterne i denne henvendelse er sådanne, at vi bør tænke på dem, når vi skal til at drøfte ændringer i lovgivningen herom.

At vi også finder, at bemærkningerne om etablering af garantiordninger for byggeriets finansiering i stedet for statslån peger i den rigtige retning, nemlig i retning af aftagende statsforpligtelser, vil jeg gerne fremhæve her; men i denne forbindelse vil jeg stille et spørgsmål. I den såkaldte hemmelige protokol — altså den, der blev læst op fra talerstolen, men som indtil da havde det mere odieuse navn „den hemmelige protokol“ — omtales nedsættelsen af et udvalg til undersøgelse af statens udlånsvirksomhed. Jeg tillader mig nu at spørge, hvor langt man er kommet med det. Jeg ved, at fiskeriministeriet har fået ordnet sin del af sagen, idet der er lavet en oversigt over dette ministeriums udlånsvirksomhed, men jeg vil gerne vide, hvor langt man er nået andre steder, og hvornår vi kan vente resultaterne, så vi kan få en